

Ο Θεός, η φύση και οι άλλοι

[Πατριακές Μορφές](#)

Γράφει ο Μοναχός Μωυσής, Αγιορείτης

Ένα -νομίζουμε- καλό που επέφερε η οικονομική κρίση είναι που ανάγκασε ορισμένους να επιστρέψουν στην επαρχία. Πήγε αρκετούς νέους κοντά στην παραμελημένη φύση και στην καλλιέργεια αγρών. Η διατάραξη της σχέσης του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον έχει σοβαρές συνέπειες. Υπάρχει μια ανησυχία και αγωνία, αλλά όχι κάτι το περισσότερο. Φυσικά δεν μιλάμε για μία ονειροπόλα επιστροφή στη φύση. Η οικολογική κρίση των άστατων καιρών μας είναι αξιοσημείωτη.

Στη βάση του φαινομένου αυτού υπάρχει η αμαρτία. Ο άνθρωπος θέλει να κινείται εντελώς ανεξέλεγκτα, εξουσιαστικά, καταχρηστικά και πλεονεκτικά. Δίχως σεβασμό, μέτρο και όριο οδηγείται στην καταστροφή. Ελεύθερος, ανεύθυνος, ατομιστής κι εγωιστής, νομίζει ότι κερδίζει. Το κέρδος, η ύλη, η προσωρινότητα τον κυρίευσαν νοσηρά. Στενάζει η φύση, παραβιάζεται, πονά, αποτελεί θύμα βιασμού. Το αφύσικο θεωρείται φυσικό. Η φύση αντιδρά στην ανθρώπινη παραζάλη και πλεονεξία. Οι πρωτόπλαστοι στη γύμνια τους, έξω από τον παράδεισο, δεν ήταν πλέον σεβαστοί από την κτίση. Η εκκλησία από νωρίς έθεσε την εγκράτεια στον άνθρωπο. Τον οδήγησε όχι στο αχαλίνωτο, αλλά στον εκούσιο αυτοπεριορισμό, στην απόρριψη του περιττού και στην πρόσληψη του απαραίτητου, με κάθε ταπεινότητα.

Η αλόγιστη υπερκατανάλωση οδηγεί στην αυτοκατανάλωση. Η αδιαφορία σε βασικούς κανόνες φέρνει την καταστροφή του περιβάλλοντος, την υπερεκμετάλλευση των πλούσιων αλλά όχι ανεξάντλητων φυσικών πόρων, τη μόλυνση των θαλάσσιων, ποτάμιων και λιμναίων υδάτων, τη φοβερή ρύπανση της

ατμόσφαιρας. Δίχως Θεό ο άνθρωπος παρασύρεται προς πάσα κατεύθυνση. Η ορθή στάση απέναντι στη χρήση του κόσμου φανερώνει το ήθος ενός χριστιανού. Η παράλογη σχέση του ανθρώπου με την κτίση τον χαρακτηρίζει φαύλο. Οι άγιοι δεν ήταν υπερευαίσθητοι, ρομαντικοί οικολόγοι, φυσιολάτρες, ζωόφιλοι και ονειροπόλοι. Αγαπούσαν πρώτα πολύ τον Θεό, τον πονεμένο άνθρωπο και τη φύση, ως θεϊκή δημιουργία και αφορμή δοξολογίας. Σύγχρονοι ενάρετοι γέροντες είχαν μια ωραία αγάπη για τη φύση, αλλά όχι αγχωτική και αρρωστημένη. Είναι γεγονός πως οι καλές σχέσεις με τον Θεό οδηγούν σε καλές σχέσεις με τους συνανθρώπους και τη φύση. Η ορθόδοξη εκκλησία με τη διδασκαλία της και την παράδοσή της οδηγεί σε μια συνεχή ευχαριστία και δοξολογία για όλα και σ' ένα πνεύμα ολιγαρκές και ταπεινό, που μεγάλη ανάγκη το έχει όλος ο νεοελληνικός βίος.

Ο Θεός έθεσε τον Αδάμ φύλακα του κήπου της Εδέμ, διαχειριστή του επίγειου εκείνου παράδεισου. Του τον έδωσε για να τον απολαμβάνει, να χαίρεται, να αναπαύεται, να τον χρησιμοποιεί. Όμως εκείνος σήκωσε αντάρτικο, αυθαδίασε, ξεθάρρεψε, έκανε ανυπακοή. Δεν ήθελε κανέναν στο κεφάλι του, ήθελε να κάνει του κεφαλιού του. Οι συνέπειες πικρές και γνωστές. Από τότε άλλαξε πολύ ο ρόλος του. Έγινε κυρίαρχος, καταχραστής, εκμεταλλευτής, αυτοκαταστροφικός. Το περιβάλλον που μας εμπιστεύθηκε ο πανάγαθος Θεός χρήζει προστασίας, σεβασμού, ενδιαφέροντος και αξιοποίησεως.

Επιστρέφοντας ο άνθρωπος στον Θεό θα αναλογιστεί την αλλοτρίωσή του, θα βοηθηθεί και θα ενισχυθεί να απαλλαγεί από το φοβερό αδιέξοδο της απόγνωσης. Ο μέχρι χθες νομίζοντας ότι ευτυχεί Νεοέλληνας σήμερα συνειδητοποιεί το βαθύ κενό του. Χρειάζεται με μεγαλύτερο σεβασμό να δει τον Θεό, τον πλησίον, τον εαυτό του και τη φύση. Μακάρι η οδυνηρή οικονομική κρίση να οδηγήσει σε αλλαγή νοοτροπίας και ανόθευτη μετάνοια, ώστε να αποκτήσει νόημα η ζωή. Δεν μπορεί να δικαιολογηθεί περισσότερη αμέλεια στην πνευματική κατάρτιση. Αξίζει να διατηρήσουμε τον κόσμο ως κόσμημα. Να μη συνεργαστούμε με οποιονδήποτε τρόπο για την προσβολή και κακή εκμετάλλευση της φύσεως, από υπερηφάνεια και συμφέρον. Αγαπώντας, τιμώντας και προστατεύοντας τη φύση δεν θέτουμε σε δεύτερη μοίρα τον άνθρωπο. Μερικές φορές προτιμούνται τα ζώα από τα παιδιά. Άνθρωποι πεινούν και λιποθυμούν από την πείνα ενώ αγοράζονται ακριβές τροφές για ζώα και γίνονται επισκέψεις σε ιατρούς, οδοντιάτρους και κομμωτές ζώων...

Ο φτωχοί, οι ασθενείς, οι άστεγοι, οι άνεργοι, οι απελπισμένοι αποτελούν σίγουρα ένα τραγικό σημερινό δράμα. Μέσα από τον πολύ αυτόν πόνο μπορεί όμως να γεννηθεί μια κατανόηση και συμπάθεια, μια ταπεινότητα και περίσκεψη, μια απομάκρυνση από την αλόγιστη ζωή. Λησμονήθηκε το φιλότιμο, το «δόξα τω Θεώ», η αγάπη στη φύση. Καλούνται όλοι συνειδητά και αυτοπροαίρετα να επιστρέψουν σύντομα σε βάσεις ζωογόνες, που τις ειρωνεύτηκαν συστηματικά, τις περιφρόνησαν άσχημα και τις εγκατέλειψαν βίαια. Η ελληνική επαρχία, τα δροσοβόλα δάση, οι ανθισμένοι αγροί, ο έναστρος ουρανός, οι κήποι με τα οπωροφόρα δέντρα και τα λαχανικά, αναμένουν τους κουρασμένους από τη μεγάλη

οχλοβοή των πόλεων, για κάτι λίγο αλλά καλό και δικό τους.

Πηγή: makthes.gr